

Ми звільняємо зорі. Книга 2

КУПИТИ

Битва на Шаррі завершилася. Арз згинув. Зафіра, Насір і Кіфа прямують до Твердині Султана, рішуче налаштовані завершити план полоненого Альтаїра: повернути серця Сестер Давнини до мінаретів кожного халіфату й нарешті принести магію всій Арабії. Проте в них обмаль часу та союзників, а королівство тремтить від страху перед поверненням Лева Ночі.

Поки зумра збирається побороти найстрашнішу загрозу для Арабії, Насір силкується опанувати магію своєї крові. Він повинен навчитися відточувати цю силу й застосувати її не лише проти Лева, а й супроти власного батька, який підпав під Левову владу. Зафіра веде бій із геть інакшою пільмою, що посилюється в ній через зв'язок із Джаваратом: той шепоче різними голосами, підштовхує її дати волю божевіллю й хаосу. Зафіра й Насір, попри все, мимоволі закохуються, і втрата цього кохання була б для них нестерпною... Проте час спливає, а щоб відновити порядок, доведеться принести чималі жертви.

*Честь вища за серце, сказала дівчина.
Ніжність — шлях до смерті, сказав лев.
За пільмою йде руйнування, сказав хлопець.
Влада породжує біль, сказав монарх.
І всі вони, хай це жахливо, мали рацію.*

ДІЯ І

ТЕМНИЙ, ЯК ПОРОЖНЯ МОГИЛА

У його жили наринала темрява. Вона тонкими струменями виходила з пальців і затуманювала погляд. А коли він починав думати надто завзято та надто швидко, чорними потоками заливала руки.

«Страх тобі личить».

Сонце було високо, тож на дошки корабля Джінан падала тінь Насіра Гамека, який уже, либонь, утисячне, відколи вони покинули Шарр, повертав на місце кришку ящика. Він пальцями відчував, як розмірено пульсують чотири серця, що лежать усередині. Серця, що колись належали Сестрам Давнини, засновницям Арабії, черпали магію королівства з монарших мінаретів п'яти халіфатів, були підсилювачами, що вдіяли потроху чарів масам. Доки ці органи не на місці, магії ніби не існує, як воно й було останні дев'яносто років.

Однак магія продовжувала існувати в Насірові, і він не міг це приховувати, бо тіні супроводжували його, наче привиди.

— Від твого витріщання п'яте серце не з'явиться. Та й він теж, — зауважила Кіфа, спритно спустившись із «воронячого гнізда».

Над її ліктем зблиснув браслет. Вигравіювані на ньому перехрещені списи нагадували про те, ким вона колись була: однією з Дев'ятьох Найкращих, охоронців пелузійської халіфи. Насір раптом із болем усвідомив, що чекав, коли на її ущипливі слова відповідь золотоволосий

генерал. Може, скаже щось дурне, може, щось розумне, та наприкінці прозвучить лагідне «одна з Дев'ятьох».

Запала лунка тиша, гучна й моторозна, як шум хвиль Баранського моря.

Насір пішов до Джінан. Через рану на нозі, подаровану іфритом на острові Шарр, він пересувався кораблем накульгуючи.

— Ми вже два дні в морі. Чому так довго?

Зарамка примружено глянула на нього з-за стерна. Зі складок її картатого тюрбана вислизали неслухняні темні ку-чері, а через колір тканини в її карих очах неначе з'явився червонястий блиск.

— Ваша високосте, швидшого корабля, ніж «Анка», не знайти.

— Тут узагалі інших не знайти, мала, — зауважила Кіфа.

Насір заховав ящик із серцями в безпечний закапелок поруч із нею. Джінан насупилася.

— Я не мала. «Анка» означає «фенікс». Ну знаєте, такий безсмертний вогняний птах. Названий на честь моєї улюбленої зорі. Мій батько...

— Усім начхати, — урвав її Насір і схопився за шорстке дерево: корабель хитнувся.

Джінан демонстративно зітхнула.

— Скільки ще часу?

— П'ять днів, — оголосила вона, та її гордощі щезли під убивчим поглядом Насіра. — А що, корабель його високості плыв не більше шести? Вибачте, що за мною не стоїть могутність султана.

— Мій корабель, — процідив Насір, — дістався Шарра менш як за два дні, попри те, що дорогою ми здолали дандана.

Джінан присвиснула.

— Тоді треба подивитися на креслення того корабля, коли дістанемося розкішного палацу. Чому такий поспіх?

Під Насіровою шкірою спалахнуло роздратування, і з кінчиків його пальців виринув чорний струмінь. Джінан витріщила очі. Кіфа вдала, наче нічого не помітила, і це роздратувало його ще дужче.

— Ти ходила до школи?

Джінан примружилася.

— А це тут до чого?

— Тоді ти зрозумієш, як усе кепсько, коли я скажу, що Лев Ночі живий, — пояснив Насір. Його внутрішній убивця насолодився страхом, від якого розширилися очі Джінан. Він не став розповідати їй про серце, украдене Левом. До нього й навіть до магії Насірові було байдуже, зате не байдуже було до Альтаїра, але ця дівчина його не зрозуміє. Насір і сам не розумів дивного жадання у своїй крові, цієї тривоги за іншу людину — він гадав, що та згасла, коли буцімто померла його мати. — Чи ти гадала, що Беньямін загинув, спіткнувшись об каменюку?

Джінан відвернулася, знову насупившись, а Кіфа сперлася на щоглу й пильно поглянула на нього, схрестивши руки на грудях.

— Ми його повернемо.

Вона мала на увазі не Беньяміна.

— Я не хвилювався, — він не дивився на неї.

— Звісно, що ні, — неквапом відповіла Кіфа. — Я просто нагадую собі вголос, що це Альтаїр і що він може про себе подбати. Він міг би так забалакати Лева, що той благав би нас його забрати. Не здивувалася б, якби він залишив десь цього незграбного йолопа з табличкою «він ваш».

Це було брехнею, і вони обоє це знали. У Кіфіному зазвичай заспокійливому голосі до болю чітко вчувалася невизначеність.

Насір поглянув на море за бортом, у напрямку острова Шарр. Почасти він очікував побачити, як за ними женеться інший корабель, темний і страхітливий, як і сам Лев. Два тижні тому Насір був готовий убити Альтара — та й кого завгодно на своєму шляху, — але тепер він, заплющуючи очі, бачив сліпучі промені світла, що виринали з розкритих Аль-таїрових долонь. Бачив гострі грані чорного жезла Лева, що стирчав із Беньямінового серця.

«Самопожертва», — ледь чутно промовив Беньямін. Самопожертва — це просто смерть у романтичному фарсі. Насір знав: він народжений для смерті та п'їтьми, і важко мати серце тому, хто зупинив серця безлічі інших.

Важко творити добрі вчинки, коли вони вічно будуть затьмарені лихими.

Десь на Шаррі його серце забилося, і він хотів зробити так, щоб воно не спинялося.

Хотів зробити себе гідним цього, навіть якщо доведеться відновити ту саму магію, що знищила його родину.

І найперше він урятує Альтаїра та здолає Лева.

Насір поглянув на Джінан.

— П'ять днів — це забагато. Хай буде три.

Джінан пирснула.

— Це немож...

Він уже розвертався до сходів, що вели в трюм.

— Три — і я подвою Беньямінове срібло.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ